

[Ministeren for kulturelle anliggender]

vil have noget med det forslag at gøre. Nu prioriterede vi denne sag højt og sagde: o.k., det kan vi så gå ind på. Men det kalder jeg ikke en studehandel, det må hr. Poulsaard have mig undskyldt. Jeg synes, det ord hører hjemme andre steder – ude i revyerne og ude i marken.

Jeg håber og er også indstillet på selv at medvirke til det, og jeg ved, at vi i ministeriet skal gøre alt, hvad vi kan, for, at vi kan få en meget hurtig, effektiv og god udvalgsbehandling af dette her. Jeg synes, tonen i dag på mange måder har lagt op til det, og jeg vil gerne takke ordførerne for det. Jeg ved ikke, om enkelte ordførere har følt sig tirret af, at Dannebrog allerede er gået til tops over det meste af byen. Men jeg har altså ikke haft noget med den sag at gøre, det vil jeg gerne understrege.

Jimmy Stahr (S):

Jeg tror, vi er ved at løbe ind i et lille problem her, for vi har en af disse typiske situationer, hvor vi skal lave et repræsentantskab, og så opstår spørgsmålet, hvor meget vi folketingsmedlemmer nu skal begynde at grave os ned i, hvad dette repræsentantskab og den bestyrelse skal lave. Det er altid fristende at begynde at gå i detaljer, fordi vi alle sammen har en eller anden fornemmelse af, hvordan denne idrætsorganisation skal være, helt ned i detaljer. Jeg tror, at vi under udvalgsarbejdet skal prøve på i højere grad at begrænse os til det, flere af os starter med at sige, nemlig at det er nogle rammer, vi vil lave, hvorefter vi med stor fryd kaster os ud i detaljerne; det gælder bl.a., når hr. Tinning er nede i spørgsmålet om at bruge hovedet. Jeg mener ikke, at vi behøver at skrive, at idrætsfolkene skal bruge hovedet; det tror jeg nok de selv kan finde på. Især når vi sætter dem ind i repræsentantskabet, mener jeg, det er meget vigtigt, at vi herfra netop opfordrer idrætsorganisationerne og idrætsfolkene til selv at bruge hovedet i denne sag, når vi herindefra har udstukket rammerne; så mener jeg nemlig godt, at vi kan nå frem til en samfundsmæssigt og socialt fornuftig udvikling, som vi alle sammen er enige om.

Jeg skal lige til slut sige, at jeg selvfølgelig er glad for, at kulturministeren kalder mine spørgsmål for væsentlige. Det plejer ministre kun at gøre, når de har brug for én, så det er

jeg selvfølgelig glad for. Jeg er til gengæld måske en anelse forundret over VS' og SFs ret bastante negative holdning – det mener jeg er en ordentlig ændring fra maj til oktober, og så mange måneder er det jo alligevel heller ikke.

Barfoed (KF):

Jeg synes, det var glædeligt at høre fra kulturministeren, at der i kommunerne tilsyneladende er en meget stærk interesse for at medvirke til at stille de fornødne idrætsfaciliteter til rådighed, og jeg skal også takke for, at ministeren nu siger, at de kommunale anlæg ikke vil blive belastet på den brede idræts bekostning. Det synes jeg er beroligende at høre.

Så har der i debatten været lidt diskussion om dette med, om den brede idræt vokser, når det går eliten godt, og det er jo rigtigt, som især hr. Tinning fremhævede, at man på grundlag af de undersøgelser, hvis resultat er offentliggjort i den betænkning, vi har haft lejlighed til at læse, konkluderer, at der ikke er en entydig sammenhæng mellem nogle konkrete sportsresultater på eliteplan og tilslutningen til den pågældende sportsgren bagefter. Men det modsatte er jo heller ikke bevist, hr. Tinning, og jeg vil altså melde mig blandt dem, som stadig er sikre på, at eliten på lang sigt inspirerer også den brede idræt, og at elitesportsfolkene inspirerer mange til at melde sig i idrætsklubberne.

(Kort bemærkning).

Tinning (VS):

Hr. Barfoed siger, at det modsatte heller ikke er bevist. Jeg ved ikke, hvad det modsatte skulle være. Det er selvfølgelig ikke bevist, at jo bedre resultater, jo færre dyrkere af den pågældende idræt, men det, vi kan se, er stadig væk, at når man prøver at undersøge, om der sker det, at flere kommer til – og det er jo det, man lægger i påstanden om, at eliten skaber bredde – kan vi ikke bevise det.

Så siger hr. Barfoed nu, at selvfølgelig er der en eller anden form for inspiration, og det er da klart, at det er der. Der er den ene form for inspiration, som betænkningen også taler om, nemlig afsmitningen af nogle bestemte normer for idrætsudøvelse og for kropskultur, bl.a. de normer, der handler om at sparke én ned, hvis man vinder bedst ved